

GEM TARDOR DEL 2.000

CALENDARI D'ACTIVITATS

Novembre:

Dia 5 a 2/4 d'1 Missa per els difunts del GEM al Santuari de la Mare de Deu de Cabrera

Dies 11 i 12 Castanyada a la casa de colònies de Sant Julià de Cabrera

Desembre:

Dia 3 sortida al Montseny. Coordinadors : David i Anna.

Us podeu apuntar fins el 29 de novembre

Dia 16 sopar del Muntanyenc, a les 9 del vespre a Bellmunt.

Dia 24 portar el pessebre i esmorzar a la font dels Manlleuencs

Gener:

Es prepararà una sortida d'alta muntanya

Febrer:

Es prepararà una sortida d'escalada amb gel

Març:

Es prepararà una sortida d'esquí de muntanya

Benvolguts socis/ benvolgudes sòcies,
us fem arribar el nou calendari de sortides d'entitat per a la pròxima temporada.

Caldrà que confirmeu l'assistència als coordinadors de l'activitat fins al dimecres abans de la sortida, deixant el vostre nom i telèfon.

També ho podeu fer trucant al telèfon del GEM : 93 851 62 69

En el cas que no s'arribi a un grup de 4 persones s'anul·larà la sortida.

Us recordem que les sortides no són cap curset, ja que tothom que hi assisteixi haurà de realitzar l'activitat en plena autonomia.

Els coordinadors de la sortida oferiran informació tècnica i tàctica, així com el suport logístic.

Desitgem doncs que el calendari sigui del vostre agrat, us esperem a la primera sortida.

Atentament,

la junta

LES NOSTRES VACANCES

Després de quatre estius voltant amb bicicleta per països llunyans potser aquest any ens tocava quedar-nos per aquí. Fer muntanya, trobar-nos amb altres amics, conèixer una mica la nostra geografia. Val la pena, realment hi ha moltes coses per veure i fer. Però la tornada ha estat una mica diferent dels altres anys, hem arribat per l'Eix i la sensació que hem tingut ha estat d'una tornada de cap de setmana llarg. Els altres anys,

tornant de Barcelona i veure Bellmunt i Cabrera ens donaven una autèntica alegria. Potser ho apreciàvem més després d'haver viscut durant un mes en llocs tan diferents com l'Índia o Perú. Les vacances les vivíem intensament amb alguns ensurts inclosos.

Les sensacions al Pirineu o Astúries són lògicament diferents. Una mena de relax, no pas físic, ens ha envoltat tots

aquests dies. Por? Sí, també existeix aquí: al fer una cresta - molta por -, les pedres que et cauen quan puges el Picu (Naranjo de Bulnes),...

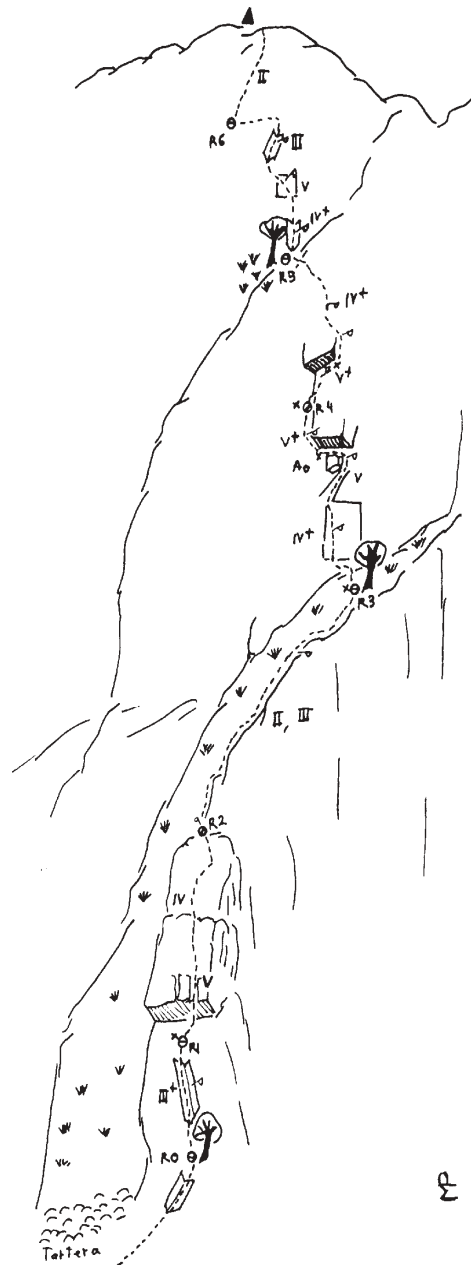
Tot tipus de vacances són una aventura. Ja m'ho van dir una vegada: "No és també una aventura anar amb nens petits a la platja i no saber si se't posaran malalts o ploraran perquè volen alguna joguina?"

Imma.

El vol de l'home ocell

a les Agudes

50-2000

Per Miquel Casas

L'any passat, 1999, no vàrem fer cap escrit per al butlletí del GEM, de la gran clàssica P. Allain a la cara sud del gran pic de la Meije (3983m). Una gran cursa alpina de 800 m, amb algun pas de V+ i la resta per gaudir de valent. Uns quants anys abans ho havia intentat amb en Marcel, però no vàrem ni poder sortir del refugi, per culpa d'un mal temps inesperat.

Totes les guies comenten que no per ser una paret assolellada, i per tant relativament seca, ens podem confiar a l'hora de triar l'abrigall. En cas de mal temps o tan sols una tempesta d'estiu, pot transformar-se ràpidament en una paret difícil, per a l'alçada, sinònim de fred i neu.

Amb en Lluís Vila feia mesos que ens entrenàvem, pensant només amb aquesta muntanya. Per a en Rafa Lukas era el seu bateig en una paret d'aquestes característiques als Alps. Ni l'aproximació llarga fins al refugi «Pianontaine» (3092m) -la sortida de bon matí, negra nit encara, els «ràpels» fins a la glacera «d'Etançons» per anar a buscar el començament de la via; ni les deu hores d'escalada contínua, més el complicat descens amb arribada altre cop al refugi a les dues de la matinada del dia següent, no foren cap

impediment perquè no es respirés un bon ambient de germanor, un bon treball d'equip i una bona predisposició per suportar el risc per l'aventura que tots els escaladors portem a dins.

Dit amb altres paraules, l'aigua beneïda del bateig no el fa plorar, ni tan sols aclucar els ulls amb al senyor Rafa.

Ja per acabar aquest recordatori, no puc estar de comentar-vos una petita anècdota. Estàvem al refugi sopant, acompanyats d'uns joves escaladors francesos, i xerrant sobre el que deien les guies que, depenent dels anys, es podia trobar

glac en un llarg concret abans d'arribar a la vira de la glacera «Carré». Tots pensàvem entre rialla i rialla que això devia pertanyer a temps passats.

Và ser gran la mostra sorpresa quan el llarg més patidor de tots, era precisament aquesta xemeneia que de dalt a baix estava coberta per una capa de verglax ben gruixut i els peus de gat sense grampons feien riure. Sort que estava molt ben protegida per uns pitons vells i rovellats, si no, entreplor i plor, encara estaríem encallats allà dalt.

Aquest any 2000, per celebrar al meu 50 aniversari, em feia il·l·lusió fer l'esperó Cruz de les Jorasses. Em semblava un objectiu creïble i possible, que entrava dins de les meves possibilitats - buscant sempre el compromís màxim que sóc capaç d'assumir -. Primer ho tenia emparaulat amb l'Ignasi, home de molta experiència als Alps, però de per la seva llarga estada amb la Meritxell Collell demont a Sudamèrica no pogué ser. Després va ser l'Alfons Gaston, el company adient, que pels seus compromisos esportius d'alt nivell va anunciar-me tristament que li era impossible venir.

Automàticament, i seguint una màxima de les neves que diu: «si busques un objectiu tindràs il·l·lusió,

no trucar des de casa al refugi, però després vam cercar més informació sobre «Another day in Paradise». Així era el nom del nostre pròxim amor, les coses estaven molt més clares i el meu pressentiment es va fer realitat, vaig ser el primer d' enamorar-me'n.

Un dia més tard fèiem l'aproximació al refugi Saas Fura (1904m), contents que el bon temps anés arribant. Aigua, verd i flors arreu, el camí era tan maco, amb esglaons de fusta i tot. Al refugi, situat en un replanet al bell mig del pendent, s'hi reflectia tota la sobrietat i eficàcia del caràcter suís. Per cert que no es poden veure amb els seus veïns, els italians. El caràcter italià desenfadat, un pèl baladrer i desordenat, contrasta amb el dels suïssos, secs i molt ordenats.

Els preparatius per a l'enderà no s'acaben mai. Ho tinc tot

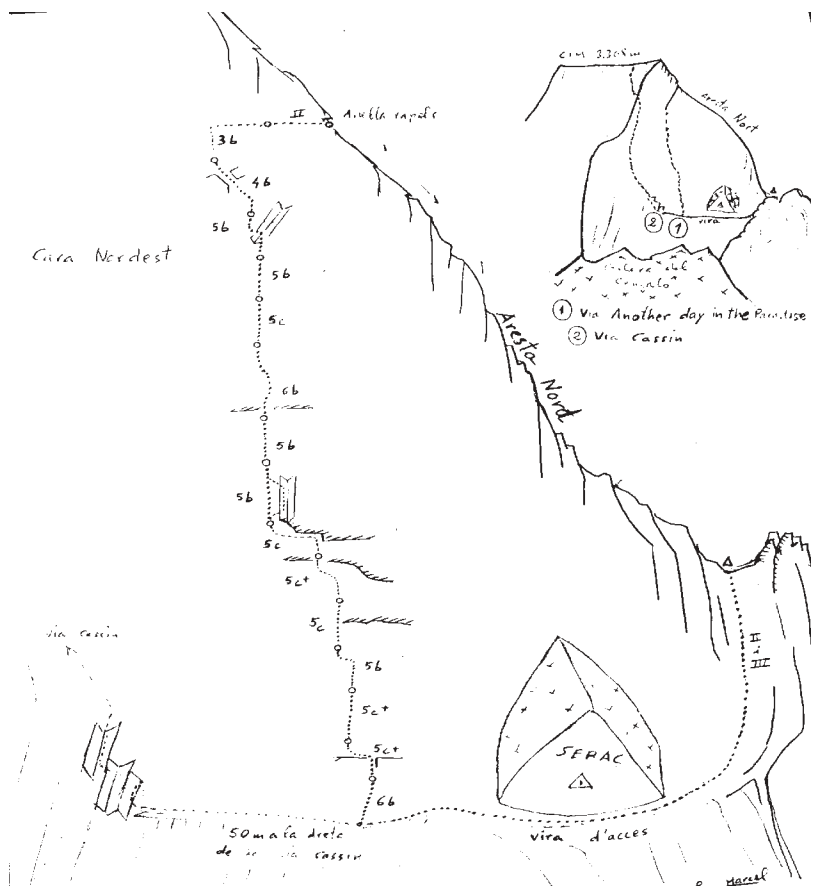
esgarriat, les sabates a fora, la motxilla a dintre, la samarreta l'estic buscant i no la trobo, tant se val. Fins l'hora

de sopar hi ha temps per fer la motxilla detingudament; una sortida a veure els estels i a dormir ben d'hora, que demà...! Somnio que la nit és ben serena encara, els estels brillants al cel envolent dir que avui, vull dir demà, serà un bon dia. De sobte ens trobem sobre la neu blanca i relliscosa, però segons més tard estic «moscatonejant» el primer pas de 6b. Però no era 6a obligatori? Em desperto tot suat, em giro cap a l'altre costat i com si no hagués passat res continuo el meu somni preferit. Estem en una via directa quasi màgica de 600m. Cada llarg són com les pàgines d'un llibre, tan interessant que no tinc espera, vull arribar com més aviat millor al proper capítol. Són aquells llibres tan excitants que no puc parar de llegir. Ah! I que no t'equivoquis de pàgina, o et saltis una línia, perquè si no saps llegir ben bé la pedra caus, i aleshores et despertes, però feliçment t'adones que el somni s'ha fet realitat.

si no hi ha il·lusió no trobaràs mai un objectiu», vaig retrobar-me de sobte en un vell projecte que estava amagat al cistell dels records, la «Cassin» del pic «Badile». (3308 m). Una autèntica clàssica de xareneies i diedres que ratlla totalment la paret llisa i vertical. Tant en Marcel, primer, com en Lluís i en Rafa després en varen rebre amb els braços oberts i tots vam començar a compartir un projecte comú.

Trobar bon temps és un maldecap que tenim els escaladors. Gràcies al cervell del grup, Lukas, i a internet vam poder endarrerir la sortida per tal d'assegurar-nos una clariana prou gran, que com cada any ens permetria fer l'activitat desitjada i tocar el cel amb les mans.

Però com són les coses, la «Cassin» estava impracticable per culpa de les nevades consistents del mes de juliol. Això em deia la guardiana del refugi per telèfon i tot seguit ens recomanava una ruta alternativa paral·lela a la «Cassin», i com que els seu traçat, molt directe i més difícil s'enfilava per lloses immenses, no tenia els problemes d'humitat i aigua de la clàssica. En un primer moment estàvem desconcertats i ens vàrem plànyer de

ETNA SUD - NICOLOSI

El 23 de setembre de l'any 99, les meves amigues i jo vàrem viure plegades una de les experiències més impressionants de la nostra vida: Veure de prop l'ETNA, l'únic volcà actiu de la Mediterrània.

Tiquets en mà vam encabir-nos en les petites cistelles del telefèric, després de recórrer un gran trajecte amb autocar. El dia era gris, ennuvolat, i no obstant això xafogós. Tota la zona volcànica està coberta per una extensa varietat de vegetació: boscos de castanyers, boscos de pins, camps de palmeres, de plàtans, de figues i cítrics. Aquí es

cultivaven els pistatxos tan utilitzats en la rebosteria siciliana. Actualment són importats de fora. També hi ha vinyes que produeixen cèlebres vins, amb un original perfum de sofre. Miràvem vers el vidre embrutit i ratllat el conjunt del sistema muntanyós on es troben diverses instal·lacions per practicar esports d'hivern. Resulta certament curiós si tenim present que sota els nostres peus hi ha un foc a punt d'esclatar. Deixàvem enrere els últims llampecs verdosos de la vegetació, per envoltar-nos d'una extensa terra empolsinada de color gris, que a estones era

purament negra. L'any 1988 fou declarat Parc Natural Regional. Havíem guanyat altitud, érem a 2500 m. En el refugi vàrem contemplar uns instruments de medicació d'activitat sísmica. Si els nostres ulls no ens varen enredar, el moviment és continu, tot i que imperceptible per a les persones. Un cop arribats a aquest punt, i en grups de vint-i-cinc i el guia, pujàrem en uns *jeeps* per continuar guanyant desnivell fins a arribar al refugi Torre del Filosofo, a uns 2.920 m.

El *jeep* saltava involuntàriament al ritme de les ensopegades amb el sotracs del camí. D'aquesta ma-

nera vàrem deixar qualsevol indici de civilització per entrar en una zona espectacular. Aquí no es veu res més que lava inactiva, freda, solidificada. No hi ha vida.

Equipades amb els nostres impermeables, vam descendir, i per un estret caminot vam iniciar l'ascens fins a apropar-nos a una de les diferents boques de l'Etna. El camí era força costós, ple de rocs grossos i sorra, i ja no estava tan ben dibuixat. El guia era darrere nostre, ens havia d'acompanyar fins a un punt i després tornar-nos als *jeeps*. El cel va anar-se aclarint una mica i la temperatura va pujar força, quan de sobte, davant els nostres ulls va aparèixer l'espectacular i fumejant boca de l'Etna. Era molt impactant. Les càmeres de fotos no varen tenir ni un moment de quietud. Era genial. Feia calfred pensar la indefensió en què ens trobàvem si tot es produís en aquell moment. Allà dalt, espurnejant fum, silenciosament, esperant

l'impuls incontrolable de la terra, el seu moment d'erupció en què inexorablement impulsaria el seu majestuós torrent de foc.

Uns homes, enfosquits per l'aire del voltant, removien una muntanya de lava. Aquesta sí que era viva, i terroríficament calenta. Notàvem els impermeables adherits al jersei i la goma de les embrutides botes perillaven per la

intensa escalfor. Per tot arreu hi havia fum. Era curiós el soroll de la lava en moviment. Durant la història es tenen notícia de 135 erupcions, la més gran fou l'any 1669, quan els rius de lava varen envoltar la població de Catania, i canviaren l'entorn. Si passeges vora el mar de la zona contemples que no tenen platges de sorra, sinó grans blocs de lava. En el passat segle, molt recent, s'han enregistrat sis importants erupcions, l'última el 1992. Està prohibit apropar-se al cràter principal, a 3.350 m, ja que anys enrere algun turista hi va caure. El tram de baixada el realitzem amb el cor colpit pel que acabem de visitar, amb la certesa que, de moment, és el més impactant que hem vist de la força de la natura. Una creu daurada al costat d'un ruïnós i enfonsat refugi és el testimoni que amb la violència de les forces de la terra no tenim res a fer, i que sovint paguem el nostre tribut amb la vida.

Neus T.C.- Manlleu

A SANT JULIÀ DE CABRERA
CASTANYADA
DEL GEM
EL DIA 11 DE
NOVEMBRE A LA NIT

GRUP EXCURSIONISTA DE MANLLEU

